

de Tanker, der ere komne frem paa et Sted, hvor det var miſtænkeligt for ſelve Regjeringen, at de kom frem. Endelig er jo ſelve Forelæggelſen af den midlertidige Finantslov i Mar et Fingerep i ſamme Retning, i Retning, af hvad Miniſteriet vil, et Fingerep om, at man er i Færd med at ſætte i Syſtem, hvad man dog tidligere ikke i ſine dritſtigſte Drømme har villet vove at udtale. ſætte i Syſtem dette, at Thingenes Ligeberettigheſe, hvis denne Lov vedtoges, var blot en Saga. Men forholder det ſig ſaaledes med Willien, ſaa tror jeg ogsaa, der er Momenter, der godkjennde, at Conen ikke naaer op i høiere Rang, konſtitutionelt og parlamentariſt ſet. Der er en friſtende Opgave for enhver Regjering, og det er den at være den mæglende Magt mellem de to Kamre, hvoraf den lovgivende Forſamling beſtaar, ja det er jo i Folge Regjeringens Stilling dens egentlige Opgave, dens Hovedopgave at bygge en Bro imellem de bevilgende Myndigheder. Det kan jo intet Diebliſt glemmes, at Regjeringen er den Statsfaktor, ſom ſøger Bevillingerne, og at det er de lovgivende Forſamlinger, der give Bevillingerne. Men det er dog et ganſte naturligt Fingerep, at den, ſom ſøger at opnaa Noget, og ſom kun gjennem Andres ſamſtemmende Samtykke kan opnaa det, maa ſætte alle ſine Kræfter ind paa at erobre ſig dette Samtykke ſelv om der i det givne Diebliſt er Vanffeligbed ved at faae det. Han har ikke til Opgave at uddybe den Kloft, der muligviſ er mellem dem, der ſtulle virke ſammen. Nei, han har den naturlige Opgave, i en konſtitutionel Forfatning mere end i en hvilkenſomhelſt anden Forfatning, at lægge en Bro mellem dem, ſom nødvendigtviſ maa arbeide ſammen i en ſaadan Sag. Naar Regjeringen ikke har mægtet at forene Landſthing og Folkething naar Reſultatet af dets Politik er, at de to Thing i Diebliſket ſtaa ſkarper overfor hinanden end nogenſinde før, er dette ikke noget Vidnesbyrd om Regjeringens Evne til at fore Regjeringens Scepter. Naar der ſtadig henviſes til Rigsretten, ſaa er jo dens Stilling i hele den politiſke Bevidſthed i Diebliſket et Vidnesbyrd om, at Regjeringen ikke har havt Evne til at ſikre ſig, at de Inſtitutioner, ſom det netop var magtpaaliggende med, holdes i Hævd. Det kan ikke nægtes, hvor nødigt man end vil indrømme det, at man har ſtore Betænkeligheder ved at ſty til Rigsretten og det netop politiſke Betænkeligheder, der hænge ſammen med den nuværende politiſke Situation og med det Forhold, i hvilket Regjeringen og Landſthinget have ſtillet ſig til Folkethinget. Og endelig naar vi ſe paa Frugeterne af Regjeringens Optreden. Ude i Be-

folkningen, det kan man dog med ſin beſte Willie ikke benægte, er det kun ſorgelige Forhold, ſom ere oppe. Det er ſorgelige Forhold, naar man er i Stand til i en Adreſſe til ſelve Kongen med Nette at kunne pegge paa Broderkrig ſom den Mulighed, man ſtaar ligeoverfor. Det er Regjeringen, der ſtaar bag dette Forhold i Befolkningen, fordi dette jo er opſtaaet ved den Abnormitet, der beror paa, at Regjeringen har villet ſætte ſine Planer igjennem uden at kunne bygge paa ſelve Befolkningens Repraſentanter, paa ſelve Flertallet i det folkevalgte Kammer. Det vil aldrig kunne undgaas, at Folketølgerne løſte ſig høit, og at Lidensfaberne ſtige til Veirs, naar man vil regjere, uden at de naturlige, normale Betingelſer for at regjere ere tilſtede. Ogsaa paa dette Punkt, Befolkningens Tilſtand, viſer Frugeten af Regjeringens Mangel paa Evne til at regjere ſig ſlaaende. Man maa ſige, at det er netop Proben paa en Statsmands Dygtighed ſom ſaadan, hvorledes han forſtaar at ſikre alle de Statsfaktorer, ſom ſtulle trives, for at Statsmaſſineriet kan gaa ſin Gang. Sygne de hen, miens han er ved Koret, ſaa kan han længe nok ſige: Det er ikke min Skyld, hvorfor vilde de Andre ikke følge mig, thi det er netop hans Skyld, at de Andre ikke ville følge ham. Det ſtaar netop ſom et Udtryk for, at en Regjering ikke er paa ſin Plads, naar en Opposition kan gro op ude omkring den og ſtadig vore til ſtørre og ſtørre Myndighed i Landet og ſtørre og ſtørre Flertal i den lovgivende Forſamling. Naar en Regjering ikke er i Stand til at benytte de Diebliſke, hvor der er Mulighed derfor, til at ſplitte den Opposition, der lægger Hindringer i Veien for Udførelſen af dens Planer, naar den uden at kunne ſætte Noget derimod maa finde ſig i at blive mere og mere ſtillet paa Afſtand fra Indflydeſe, ſaa er det, hvorledes man end i det Enkelte kan overveie Tilſtanden, alligevel en politiſk Indvending mod et ſaadant Miniſterium. Man kan moraliſt og perſonlig have den ſtørſte Agtelſe for et ſaadant Miniſterium, men politiſt ſet fornaar det Intet, politiſt ſet er det derfor bundet til at maatte lægge Magten i Hænderne paa dem, der kunne føre Mere igjennem. Frugeten af hele den politiſke Udvikling er fra Regjeringens Synspunkt blevet den, at Autoriteten mere og mere undergraves. Der er Intet ſorgeligere i et Land end det, at der ikke er noget faſt Punkt, til hvilket man kan henvende ſig med Tillid og Tro paa, at der ligger, naar Alt kommer til Alt, det afgjørende Ord. Det er ſorgeligt, at en Regjering Naar efter Naar ſidder ved Magten, og at Magten dog, ſet fra Lovens